

MOEDER'S NAAAMGENOOT

DOOR
GERA KRAAN V.D. BURG

G. F. CALLENBACH - UITGEVER - NIJKERK

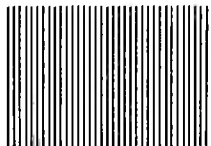
|| MOEDER'S NAAMGENOOT

MOEDER'S

NAAMGENOOT

DOOR GERA KRAAN
— VAN DEN BURG

G. F. CALLENBACH
N I J K E R K

MET ILLUSTRATIES VAN ANNIE VAN DE RUIT

Het regent zo! O, het regent zo!
 Vier kindertjes kijken door het raam in de stille straat; twee grote jongens en twee kleine meisjes.

De middag duurt lang, want het regent zo, en moeder is uit.

„Wat zal moeder nat worden,” zegt Ans, het grootste meisje.

„Wat blijft ze lang weg,” zegt de kleinste jongen. Die heet Joop.

De meisjes drukken haar neusje plat tegen het glas: dan zien zij moeder het eerst aankomen. Maar de grote jongens staan achter de zùsjes, in de kamer. Dat is slim, want dan zijn zij straks het eerst bij de voordeur, om moeder open te doen. Kleine Trien zegt: „Mooi voor mammie, hè, dat h. . . .”

Ans geeft haar een por en zegt:

„Stil toch, meid, daar mag je niet over praten; het is een verrassing.”

„Fijn hè, ik ga nog eens kijken!” zegt grote Wim.

„Hè nee, blijf nou hier!” vraagt Joop. „Als moeder eens nèt komt, terwijl je weg bent!”

Wim is de oudste van allemaal. Wim heeft de verrassing in huis gebracht, of eigenlijk in de schuur.

Wat hebben die kinderen toch, en waarom lachen ze zo geheimzinnig?

O, gelukkig, daar is moeder. Daar komt ze al aan, diep weggescholen onder de parapluie, maar

Ze hollen met z'n vieren naar de huisdeur.

de kinderen zien haar toch.

Ze hollen met z'n vieren naar de huisdeur, de jongens voorop.

„Moeder, moeder, we hebben een verrassing voor u,” roepen de grootsten door elkaar.

„U mag het nog niet weten,” zegt Ans.

„Ja, 'lassing, 'lassing,” babbelt Trien, maar ze weet zelf niet, wat dat beteekent.

„En het is in de schuur,” vertelt Joop er nog bij. Moeder lacht tegen de kinderen; ze is blij dat ze weer thuis is. Ze trekt haar natte mantel uit en geeft al de kinderen een zoen. En ze zegt: „Een verrassing? In de schuur? Dat is een rare plaats. Wat kan dat wezen?”

Allemaal dansen ze om moeder heen; ze lachen

en proesten en kunnen het geheim haast niet meer verzwijgen. Ieder wil graag iets vertellen.

„Een baby, moeder, we hebben een baby gekregen.”

„Hij is in de schuur, en hij heet naar u, ook Meta.”

„Een baby in de schuur? Dat is een rare plaats voor een klein kindje,” lacht moeder.

„Een kindje, ha-ha, een kindje!” roept Ans.

Moeder staat eventjes stil te denken; ze weet heus niet, wat ze in al die drukte zeggen moet.

„Nou, breng me dan maar eens naar de schuur,” zegt ze eindelijk voorzichtig.

Ieder wil de eerste zijn in de smalle gang. Moeder struikelt haast over de dikke benen van kleine Trien. Maar eindelijk zijn ze toch allemaal buiten.

Wim doet de schuurdeur open, en hij buigt en laat zijn moeder het eerst binnengaan, en zegt:

„Als 't u blijft, moeder, daar hebt u ons nieuwe kindje. Het is een honde-kindje en het eet pannekoeken.”

Moeder kijkt in de half-donkere schuur. Daar staat een kistje van den groentenboer. Er liggen lappen in: een oude blouse van Joop en een stuk flanel, en een dekentje uit de poppenwieg. Tussen die lappen beweegt wat: een heel jong, half-blind hondje, dat nog niet eens lopen kan. Blaffen kan het ook nog niet: het piept maar, het piept heel klagend, en het bibbert van de kou.

„Wel,” zegt moeder eindelijk, „dat is een verrassing. Maar hoe komen jullie daaraan, jongens?”

„Gekregen van Kees Bruin,” zegt Wim. „Kees heeft hem van den melkboer, maar hij hoeft hem

niet meer."

„Zijn moeder wou het niet," verbetert Joop. Moeder beziet het hondje eens goed. Ze kijkt ernstig en zegt:

„Dieren zijn geen speelgoed. Dat arme beestje is nog veel te klein. Dat kan nog niet alleen eten, het hoort bij zijn moeder. Ga het maar gauw terugbrengen bij den melkboer."

„Hè, hè!" roepen ze alle vier.

„Het is zo'n schat," zegt Ans.

„En hij heet nèt als u; we hebben hem naar u genoemd," vleit Wim, „ook Meta!"

„Hij kan toch al pap eten en pannekoeken; Kees Bruin heeft het zèlf gezegd," huilt Joop.

Moeder begint te lachen.

„Ja, ja, ik heb vier kleine hummels om voor te zorgen! En dan nog extra pannekoeken gaan bakken voor een hondje! Dat is te erg."

Stap — stap — stap . . . daar komt vader aan.

Vader kijkt naar moeder en moeder kijkt naar vader en allebei trekken ze een raar gezicht.

„Ja, moeder, je kunt je eigen naamgenoot niet wegsturen," helpt vader de kinderen.

„Meta, Meta!" lokt Wim. Hij neemt het diertje in zijn handen en laat het rollebollen.

„Hè, Wim, zie je wel, dat je geen hondje waard bent! Laat het beest rustig liggen. Jij zou het ook niet prettig vinden, als ze je zo lieten duikelen."

„Mogen we het houden? Hè, ja, we mogen het houden, nietwaar moeder? We zullen er erg lief voor zijn," zegt Joop.

Moeder lacht tegen vader en zegt:

„Ik weet er wat op! brengen jullie het hondje naar den melkboer en vraag of het daar nog een poosje mag logeren bij zijn moeder, totdat het groot genoeg is om te lopen en te eten. Als we hem hier houden, gaat hij dood of wordt een stumperdje.”

De kinderen kijken wel wat teleurgesteld, maar ze begrijpen dat moeder goede raad geeft.

„Kijk, het is droog geworden,” zegt moeder. „Laten we vlug eten, dan brengen we Meta straks met z'n allen weg. En in de volgende dagen kunnen jullie dan een hokje voor haar timmeren.”

II

Als het eten afgelopen is, haalt moeder een mandje van de zolder, een mandje met een deksel. Zij legt er de oude blouse in en het poppen-dekentje houdt ze in de hand.

„Nou, jongens, wie legt Meta in haar bedje?” vraagt ze, maar niemand van de kinderen durft en dan doet moeder het zelf maar.

Ziezo, Meta in het mandje, het dekseltje over haar heen, het deksel dicht, klaar is kees.

Nu durft Wim het mandje wel onder zijn arm te nemen.

Kleine Trien wordt door moeder in het wandelwagentje gezet. En moeders naamgenoot in het mandje mag ook mee uit rijden.

Moeder achter het wagentje en drie kinderen er omheen — zo lopen ze langs de Lage weg. Soms gaat het dekseltje een klein beetje omhoog en hoor je zacht gepiep.

„Stil maar,” zegt moeder dan, „je bent weer gauw thuis in je warme nestje.”

Langs de Lage weg staan niet zo heel veel huisjes. „Daar ginds, bij dat bruggetje, daar woont een meisje van onze school,” vertelt Joop aan zijn moeder.

„Zit ze bij jou in de klas?”

„Nee, bij Wim; maar ze is ziek, geloof ik.”

„Och, wat jammer; zou het erg zijn? Weet jij er iets van, Wim?” vraagt moeder.

Wim loopt wat vooruit; hij slentert langs de weg en naar het huisje bij het bruggetje kijkt hij niet.

„Wim, hoor eens,” vraagt moeder weer.

„Ja, moeder?”

„Joop zegt, dat dáár een meisje uit je klas woont, dat ziek is. Is het erg?”

Heeft Wim geen zin om over dat meisje te praten? Wat doet hij verlegen, hij krijgt een kleur, dat ziet zijn moeder.

De weg is tamelijk breed; nu zijn ze vlak bij het huisje. Een meisje ligt voor het raam, op een lange stoel, en als zij Wim ziet aankomen, steekt ze haar tong uit en maakt een vuist tegen hem. Maar als ze ziet, dat Wim's moeder er ook bij is, schrikt ze en draait gauw haar hoofd om.

„Wat doet dat meisje vreemd,” zegt moeder.

Wim geeft geen antwoord; hij tilt het deksel van het mandje op, om te kijken of Meta rustig is.

„Greetje van Bekkum, heet dat meisje; ze is gevallen, geloof ik, en toen heeft ze haar been gebroken,” zegt Joop.

„Och, en nu is ze zeker jaloers, en nu wou ze, dat

ze ook zo flink buiten kon lopen, net als jullie. We zullen haar straks maar eens vriendelijk toeknikken, als we er weer voorbijkomen," zegt moeder.

Ze zijn nu gauw bij den melkboer. Wim mag het kistje uit de wagen halen en hij zet Meta in de grote hondenmand die in de schuur staat en waarin de moeder van Meta ligt met nog twee jonge hondjes.

Meta is blij en likt haar moeder en kruipt warmpjes tegen het grote hondenlijf aan. En de moeder-hond is ook blij en likt de kleine Meta schoon.

Dan gaan de kinderen gauw met moeder mee naar huis, want het wordt bedtijd.

„Opletten, of we Greetje van Bekkum zien," zegt moeder, maar als ze langs het huisje bij het bruggetje komen, is het meisje weg en de ligstoel staat leeg.

III

Elke ochtend als de melkboer komt, vragen de kinderen of Meta goed heeft geslapen, en of ze al een beetje groeit. Wim en Joop mogen van moeder aan den kruidenier om een kistje vragen. En ja, ze krijgen een mooi, vierkant kistje.

Maar . . . er moet toch een schuin dakje op; dat hoort zo bij een hondehok. En in één van de zijwanden moet een gat gezaagd, van boven met een boogje, dat lijkt echt.

Moeder geeft de jongens een dubbeltje, dat is

veel geld, dat weten ze wel. En voor dat dubbeltje mogen zij samen een dun plankje kopen bij den timmerman.

Maar ze hebben nog méér nodig: zo'n dakje, zo'n schuin dakje, daar hoort asphaltpapier overheen, anders bederft het hout door de regen.

Dat asphalt-papier betalen de jongens uit hun eigen spaarpot en dan — dan kan het werk beginnen.

Kees Bruin kan goed timmeren; die mag meehelpen. En de andere jongens uit de klas mogen ook meedoen, als ze ten minste timmeren kunnen.

Bij droog weer werken ze buiten.

Bij droog weet werken ze buiten, maar als het regent gaan ze in de bijkeuken. En de timmerlui krijgen loon ook: elk uur een kaakje. Daarom werken de jongens van de klas zeker zo graag bij Wim's moeder.

„Het is wel prettig, dat de kinderen nu elken dag zo goed weten, wat ze zullen doen,” denkt moeder, maar telkens moet ze zoeken, zoeken naar het timmergereedschap. Dàn is de hamer weg, en dan weer de nijptang en rechte spijkers.... die zijn er helemaal niet meer in het kistje met gereedschap.

Het hokje schiet mooi op. Maar.... nu moet het nog geverfd.

Groen natuurlijk, dat hoort zo.

Wim en Joop hebben wel een verfdoos, maar één blokje groen is niet genoeg voor zo'n groot hok.

Daar weten Wim en Joop wel raad op! Er zijn genoeg jongens in de klas, die verfdozen hebben. Dus: wie een stukje groen meebrengt, die mag verven aan het hondehok. En als dan de timmerlui klaar zijn, beginnen de schilders.

Eindelijk — daar stond het hokje kant en klaar. Prachtig was het geworden. Van binnen lag er houtwol in, en het dakje was bekleed met asphalt-papier. Als je er zachtjes tegen aan schopte, begon het dakje wel wat te schudden, maar dat hinderde niet. Als de vloer maar stevig was, want het hondje lag niet op het dak, maar op de vloer.

„Is Meta nog niet groot genoeg, Gijs?” vroeg Joop

op een Woensdagochtend.

„Nou, je kan 'em van middag wel komen halen,” zei Gijs. „Hij moet maar niet bij jullie in huis komen, daar zou-d-ie de boel kapot bijten. Zo in de tuin, dat gaat wel. En dan geef je hem maar een ouwe schoen.”

„Waarom een ouwe? Wil Meta geen nieuwe?” vroeg Joop.

„Ha-ha-ha,” lachte Gijs. „Nou, of 'tie een nieuwe wil! Maar dat wil je moeder niet, denk ik.”

Op school vertellen de jongens aan al de vriendjes, dat het hondje van middag komt. En de vriendjes zeggen, dat ze allemaal zullen komen kijken.

Wim en Joop krijgen allebei een afkeuring van de juffrouw, omdat ze niet stil zitten. Dat komt, omdat ze telkens aan van middag en aan Meta en het hokje moeten denken.

„Hoe zullen we hem halen, moeder?” vraagt Joop, als hij thuis komt uit school. „Zullen we het kistje maar meenemen?”

„Nee, ik mag hem dragen, dat is veel leuker,” vindt Wim.

„Welnee, jongens,” zegt moeder. „Het hondje is nu veel grooter dan eerst. Hij wil niet meer in een mandje of kistje.”

„Laten lopen, met een touw om zijn nek,” raadt Joop aan, die een beetje bang is.

„Nee, dan krijgt het beest het benauwd. We kopen een halsbandje en een riempje, en als Meta niet lopen wil, dan draag je haar maar een eindje. Kijk maar eens in je spaarpot, hoeveel

daar nog in zit," zegt moeder.

Ja, dat zullen ze doen.

Wim heeft vier dubbeltjes, en Joop een kwartje en Ans een dubbeltje en een stuiver.

„Hoeveel zou het kosten, moeder?" vraagt Wim. „Jullie moeten maar eens in verschillende winkels gaan kijken, waar het 't goedkoopst is. Ik denk wel, dat jullie een halsbandje en een riem kunnen krijgen voor dat geld. Denk er om, de halsband moet nauw wezen, anders glipt Meta's kleine kopje er doorheen," zegt moeder.

Met z'n drieën gaan ze winkelen: Wim, Joop en Ans. Kleine Trien doet een middagslaapje, die durft moeder niet mee te laten gaan.

Na een poos komen de kinderen hollend terug, de jongens elk met een pakje. Een halsband met belletjes zit in het ene pakje: die kost veertig cent. En in het andere zit een riem van dertig. Geld hadden ze niet bij zich, maar ze mogen van de winkeljuffrouw alles eerst aan moeder laten zien.

Moeder vindt het wel duur, maar Wim zegt, dat het maar voor één keertje is.

Nu, ze mogen die twee mooie dingen dan houden, maar... ze moeten het geld eerst wegbrengen, vóór ze naar den melkboer gaan.

IV

En dan — dan gaan ze eindelijk op stap om het hondje te halen. Wim draagt de halsband en Joop de riem en Ans loopt er zó maar bij. Wim past de halsbank om Ans d'r nekje, maar voor

Ans is die te nauw.

„Ze ligt er weer,” fluistert Ans, als ze langs het huisje bij het bruggetje komen, maar de jongens kijken niet.

Op de boerderij van Gijs komt Meta hen al tegenlopen. Wat is ze groot en dik geworden! Een enkel keertje rolt ze nog wel eens om op haar pootjes, maar het is een mooi, glanzend, wollig diertje geworden.

Joop gaat een stap achteruit, als Meta dicht bij zijn benen komt, en Ans staat te kijken op de drempel van het huis.

Gijs doet het bandje om Meta's nek, en dan maakt hij de riem er aan vast.

„Wat is dat voor een gek ding,” denkt Meta, en schuift met haar poot langs haar nekje, maar hoe heviger zij slaat, en krabt, hoe harder de belletjes rinkelen.

Nu willen de kinderen liefst zo gauw mogelijk naar moeder toe.

„Ik mag 'em vasthouden,” zegt Joop.

„Nee, ik het eerst,” zegt Wim.

„Wim eerst,” beslist Gijs, „Wim is de oudste.”

Ze vergeten haast, Gijs te bedanken. Meta trekt ook zo! En dan gaan ze allemaal naar huis toe. Meta voorop, die is haantje-de-voorste. Dan komt Wim, aan de lus van de riem. En sjok-sjok achteraan komt Joop, met Ans aan de hand.

„Laat mijn 'em nou es vasthouden,” vraagt Joop. Nou, dat mag dan. Maar Meta krijgt kuren. Meta wil nu in eens niet meer vooruit lopen. Ze draait zich om, en gaat zitten, en krabbelt met een

pootje tegen de belletjes.

Joop duwt met z'n voet zachtjes tegen het hondje aan en zegt: „Ksst, ksst.”

Maar het beestje begrijpt hem verkeerd. „Die jongen wil spelen,” denkt Meta, „dat wil ik ook wel.”

Meta begint te bijten in Joop's schoenen en krabbelt aan zijn kous.

Maar daar houdt Joop niet van. Joop gaat op straat altijd een eindje op zij,” als er een hond langs hem heen loopt.

„Hier,” gilt hij tegen Wim, „neem jij hem maar weer.”

Wim neemt de riem over.

„Wil jij Meta soms eens vasthouden?” vraagt hij vriendelijk aan Ans. Maar Ans schudt van neen met haar hoofdje. Ans hoeft het hondje niet.

De kinderen staan nu met z'n allen op de Lage weg, bij het huisje, dicht bij het bruggetje. Ze staan daar al een hele poos,

Meta begon in Joops schoenen te bijten.

want het duurt lang, eer Meta wil, zoals zij willen.
Roept daar iemand?

Wim kijkt op: O, daar ligt Greetje van Bekkum. Ze is gaan zitten in haar ligstoel. Ze heeft alles gezien, en ze roept wat door het open raam.

„Geef mijn 'em! Toe, laat dat hondje maar hier!”
Wim en Joop en Ans kijken alle drie naar het zieke meisje.

Nu steekt ze haar tong niet uit. Nu vraagt ze, heel dringend; de kinderen horen aan dat vragen, hoe graag zij Meta zou willen hebben.

„Neen,” schudt Wim. Dan, in eens, neemt hij de hond onder zijn arm en draagt hem weg. Joop en Ans lopen achter hem aan; alle drie zijn ze een beetje stil en denken aan Greetje.

„Waarom zou zij Meta zo graag willen hebben?” vraagt Joop een poos later.

Maar Wim geeft geen antwoord.

„Hij is veel te lief om weg te geven,” zegt Ans.

„Hij is echt van ons!”

„Nou,” zegt Wim eindelijk brommerig, „ik kan d'r toch niks aan doen! Het was mijn schuld toch niet!”

Joop begrijpt hem niet.

„Waar kon je niks aan doen, Wim? Kon je Meta niet weggeven?” vraagt hij.

„Och, zeur niet,” zegt Wim onvriendelijk.

V

De jongens met het hondje en het zusje zijn nu dicht bij hun eigen huis gekomen.

„Daar wonen we, Meta; daar mag je ook wonen.

Nu zijn we dichtbij, nu kun je wel lopen," zegt Ans.

Ja, dat kàn Meta wel, maar Meta vindt het zo mooi, om bewegende voeten te zien. Op die voeten vliegt ze telkens af en dat vinden de kinderen, van wie die voeten zijn, niet prettig.

Daarom draagt Wim zijn hondje maar weer onder zijn arm.

Moeder staat op de uitkijk; zij ziet de kinderen aankomen; en als de kinderen moeder zien, gaan ze hard lopen en Wim vergeet zijn brommen.

Met een blij gezicht zet hij het hondje voor moeder neer en zegt:

„Kijk eens, moeder, hier is uw naamgenoot. Vindt u hem niet lief?”

„Hij is groot geworden en dik," zegt moeder. „'t Is een mooi hondje.”

„Hij wou niet lopen," zegt Ans.

„Hij wou mijn schoen opeten," vertelt Joop. „Het was nèt bij dat huisje, u weet wel, en Greetje vroeg of zij hem kreeg.”

„Och," zegt moeder, „ligt dat meisje daar nòg? Wat duurt dat lang. Ze wou zeker Meta als een vriendinnetje bij zich hebben!”

Wim zegt niets. Hij heeft zeker niet gehoord, wat moeder gezegd heeft.

„Wat moeten we nou met Meta, moeder?" vraagt hij. „Zullen wij haar in het hok zetten?”

„Weet je wat? We maken de riem vast aan de schutting, vlak bij het hokje. Dan kan Meta niet ver weglopen en kunnen jullie rustig met haar spelen," zegt moeder.

Dat is mooi bedacht.

Kleine Trien komt nu ook naar buiten. Als Meta zo vastgebonden ligt, kan Trien uitrekenen, hoe ver het hondje komen kan. Zó vindt Trien het wel leuk.

Trien mag een boterham aan stukjes trekken en op een bordje doen. Ans giet er melk overheen en Joop draagt het bordje naar het hok. En Wim zorgt er voor, dat Meta niet met haar pootjes midden in het eten gaat staan.

Nu vinden ze het allemaal pas echt mooi, nu Meta zo kalm aan het eten is en veilig vastgebonden ligt. Meta eet haar buikje vol en het bordje leeg. Dan gaat ze het hokje binnen en draait zich warmpjes in elkaar op de zachte houtwol.

Het hondje gaat slapen.

En voor de kinderen wordt het etenstijd. Vóór ze naar bed gaan, moeten ze allemaal Meta nog eens goeienacht zeggen. Maar in het hokje is het rustig.

Meta slaapt.

„Ik sta morgen vroeg op, en dan ga ik met hem spelen,” zegt Joop.

„Ik leer hem opzitten en pootjes-geven,” bedenkt Wim.

Moeder kijkt haar jongens aan en lacht een beetje. Moeder weet wel, hoe haar jongens zijn. „Waarom lacht u? Gelooft u het niet?” vraagt Joop.

„O ja wel,” zegt moeder. „Maar... zullen jullie goed voor het hondje zorgen? Niet alleen morgen, maar altijd? Een hond is geen stuk speel-

goed, dat je weken lang in de kast kunt laten liggen, zonder er naar om te kijken. Een hondje moet elke dag eten hebben; dat moet verzorgd worden, en het wil graag, dat je eens wat met hem speelt, anders verveelt het zich. Dan krijgt het verdriet, omdat het bij zijn moeder en broertjes vandaan is."

Ja, o ja, ze beloven alles, die kinderen. Zij zullen elke dag met Meta spelen. Dat vinden ze juist zo fijn.

VI

Buiten is het donker.

In het mooie, groene hokje bij de schutting ligt Meta.

Zij slaapt; ze slaapt heel gerust.

Het hondje slaapt, en Joop en Ans en Trien ook. Maar Wim slaapt niet. Wim ligt maar wakker, al een hele tijd.

En in het huisje bij het bruggetje aan de Lage weg, daar ligt een meisje wakker.

Dat is Greetje van Bekkum.

Greetje ligt al vier weken op haar stoel. Elken morgen vroeg draagt haar moeder haar naar de ligstoel, die voor het open raam staat, en daar ligt Greetje dan de hele lange dag.

Uren achter elkaar ligt zij soms alleen. Haar moeder gaat werken bij vreemde mensen, want een vader heeft Greetje niet meer, en nu moet haar moeder de kost verdienen.

Het meisje vindt het akelig als moeder haar zo lang alleen laat, maar.... het moet.

Zij kan niet slapen, die kleine Gree. Ze moet telkens denken aan die kinderen van van middag. O, als zij eens zo'n hondje had! Dan was ze nooit meer alleen. Die kinderen hadden ook alles, en zij niets. Die kinderen hadden een vader, en een moeder die met ze wandelen ging. En een hondje om mee te spelen. Maar zij... ze had niets. En ze kon niet eens lopen al meer dan vier weken niet.

Greetje veegde met een punt van het laken de tranen uit haar ogen en ze kneep vuisten van haar handen, en ze bromde boos: „Het komt allemaal door die akelige jongen. Wim Hoekveen heeft er om gelachen toen.... toen.... Als ik weer beter ben, dan.... dan....”

Ze dacht er over na, wát ze Wim doen zou, en plotseling vond ze iets, om hem mee te plagen. Ze kleurde er van toen ze dacht: „Als ik weer lopen kan, dan — schop ik zijn hondje dood.”

Greetje wist nog precies wat er dien ochtend, vier weken geleden, gebeurd was. De meisjes van haar klas waren aan 't spelen geweest op het grasveld bij de school. Rond dat grasveld was vroeger een heining geweest, met in het midden een hek op stenen voetstukken. Maar op zekere dag was er een auto tegen dat hek aangereden, zodat de stenen palen los kwamen te staan en het hek niet meer sluiten kon.

Voor en na schooltijd gingen de jongens of de meisjes daar ravotten en lieten zich wiegelen op het gebroken hek.

Greetje van Bakkum had dien ochtend bovenop

't hek gezeten en had zich heerlijk laten zwaaien! „Meid, pas op, straks valt het hek om,” hadden de vriendinnetjes gewaarschuwd.

Maar Greetje had gelachen. Ze zwiepte zo fijn, en zij durfde het beste van allemaal.

En toen, o, toen zakte het hek plotseling helemaal door. Greetje rolde achterover in het zand, dat was niks, maar o, achter dat hek aan rolde, van de schuinte af, dat zware granieten voetstuk. Het kantelde nog eens en viel juist op Greetje's rechterbeen. Ze hoorde lachen en schreeuwen, links en rechts; ze zag juist, vlak vóór zich, het lachende gezicht en de open mond van Wim Hoekveen.... en tegelijk voelde ze die vreselijke pijn in haar rechterbeen.

Van woede over de pijn en het lachen van de jongens, had ze omhoog willen springen, maar ze kon haar been niet wegtrekken onder dat zware steenblok vandaan. Ze was om hulp gaan roepen, en ze wist nog nèt, dat er toen een groot mens op haar was toegelopen, maar wat er daarna gebeurd was.... dat wist ze niet. Het leek, alsof ze heel lang geslapen had en wakker geworden was in het ziekenhuis, met een been dat heel stijf was ingepakt.

In het ziekenhuis was Greetje maar één nacht gebleven; en daarna lag ze nu dag in dag uit op haar ruststoel voor het raam en 's nachts in haar ledikant. Lopen kon ze niet: haar been was gewikkeld in een stijf gipsverband, dat er weken lang omheen moest blijven.

Greetje woelde en woelde rond in haar bed.

Moeder was er niet; die stond in de keuken te strijken. O, als je zo woelde, werd je hoe langer hoe warmer. En dan kriebelde dat gipsbeen zo akelig. Ja, als ze weer lopen kon, dan. . . . dan. . . Die boze gedachte spookte rond door Greetje's hoofd, maar blij werd ze er niet door. Het duurde lang, heel lang, eer ze in slaap viel. En — zo rustig als het hondje sliep zij niet.

Wim Hoekveen kon ook niet slapen. Telkens moest hij denken aan het hondje, dat beneden, in de zomernacht, buiten in het hokje lag.

Ja, het was de schuld van het hondje Meta, dat Wim niet slapen kon. Telkens moest hij aan dat beestje denken.

Was dat waar? Kwam het door Meta? Als Wim naar het behangsel keek, dan was het, alsof hij daar Greetje van Bekkum zag. Gree, die eens haar tong tegen hem had uitgestoken en die van middag zo graag hun hondje had willen hebben. Hij voelde dat hij een kleur kreeg nu hij aan dat tong-uitsteken van Greetje dacht, want hij begreep wel, waarom ze dat had gedaan.

Dien ochtend, vier weken geleden, waren de jongens eerst boos geweest, omdat de meisjes bij het hek speelden. En ze hadden het nèt goed gevonden dat Greetje viel. Ze maakte zo'n gekke zwier, dat ze allemaal hoera hadden geroepen.

Maar toen Greetje niet kon opstaan en vreselijk gilte, hadden de jongens begrepen dat het erg was. De bel luidde juist en ze waren maar gauw in school gegaan.

Later op de ochtend was er ook nog een agent op school gekomen en Greetje's vriendinnen hadden later aan Wim verteld, dat ze met een auto eerst naar het ziekenhuis was gebracht en later naar haar moeder; en dat ze in zes weken niet op school zou komen.

Wim had Greetje van Bekkum helemaal vergeten, tot... tot hij dien middag met zijn moeder langs haar huis was gekomen en zij zo boos had gekeken.

Toen was hem alles weer te binnen geschoten, maar heel gauw had hij het meisje opnieuw vergeten.

En nu vanmiddag... toen was ze niet boos geweest. Ze had zo erg verlangend gevraagd! O, als Wim er weer aan dacht, dan schaamde hij zich.

Neen, zijn schuld was het niet geweest, dat zij haar been had gebroken, maar gelachen... dat had hij wel.

Joop sliep al lang; die dacht zeker aan Meta. Meta en Greetje, dat leek wel wat op elkaar, maar als je aan Greetje dacht, kon je niet slapen. Wat moest hij doen? Hij kon het toch niet helpen! En toch, je kon best begrijpen dat Greetje boos op hem was.

Had hij zijn hondje moeten weggeven, van middag? Neen, dat kòn niet, daarvoor was het veel te lief.

Hoorde hij iemand op de trap?

Kwam moeder daar al naar boven? Stil liggen dan maar; moeder mocht niet merken, dat hij nog wakker was.

Maar Wim kon zich niet goed houden, toen zijn moeder over zijn bed boog en de hete dekens wegnam.

„Jongen, lig je nog wakker? Hoe komt dat? Door Meta?” vroeg ze.

Wim kwam overeind. Hij knipte met zijn ogen tegen het felle licht, en wist niet, hoe hij beginnen zou.

„Neen, moeder, niet Meta, maar Greetje. U weet wel, ze stak toen d'r tong uit. Dat komt. . . . ze is boos op me. . . . omdat ik gelachen heb, toen ze d'r been brak,” hakte hij.

„Lachen als iemand een been breekt?” vroeg mevrouw Hoekveen streng.

Wim kreeg tranen in zijn ogen.

„Ik wist het niet, moeder! Heus, ik wist niet, dat het zo erg was. En ik wou, dat ze maar weer goed op me was! Maar hoe ik Meta als 't u blijft niet weg te geven?” smeekte Wim.

Mevrouw Hoekveen ging zitten op de rand van Wim's bed.

„Vertel me eerst eens rustig, wat er allemaal gebeurd is, vent,” zei ze.

Wim vertelde; hij vertelde alles eerlijk en zei eindelijk nog eens:

„Als ik geweten had, dat haar been kapot was, zou ik heus niet gelachen hebben, moeder!”

„Dat geloof ik wel, jongen! Ga nu maar rustig slapen, dan zullen wij morgen wel eens iets bedenken om dat meisje plezier te doen.”

Tien minuten later sliep Wim, even rustig als het hondje Meta.

VII

Wie de volgende ochtend het eerst wakker werd?

Meta.

Die was gewoon, dat Gijs elke morgen heel vroeg in de schuur kwam, als hij melken ging; dan kreeg Meta brood, en dan begon voor haar ook de dag.

Maar vandaag was alleen Meta wakker, en omdat ze niemand hoorde, begon ze te blaffen, eerst zachtjes en toen harder.

Zó hard, dat eerst de grote mensen en toen ook de kinderen er van wakker werden.

„Dat is die hond,” bromde meneer Hoekveen.

„Vervelend; Wim is pas zo laat gaan slapen,” zei mevrouw.

„Fijn, Meta is ook wakker! Ik ga me aankleden,” riep Joop.

Alles was die ochtend héél vroeg in het huis van de familie Hoekveen.

„Van middag, na schooltijd, dan gaan we er samen maar eens heen, hè?” zei mevrouw wat later tegen Wim.

Wim knikte. Hij begreep wel, wáárheen zij zouden gaan.

Toen de jongens naar school waren, liep Trien ook de tuin eens in om te gaan kijken bij het hondje.

Het ligt stil in zijn hokje.

Trien kijkt naar binnen; haar handjes houdt ze op de dikke knietjes.

Het hondje ziet het kleine meisje daar staan en ineensvliegt het naar buiten met een grote sprong. Het blaft tegen Trien en krabbelt en likt aan haar blote beentjes en bijt in haar schoen.

Trien gilt. Ze durft geen voet te verzetten, zó springt dat boze beest om haar heen.

„Moeder,” gilt ze, „moeder, hij eet me op!”

„Kom maar hier!” zegt moeder.

„Ik kan niet, ik durf niet!” roept Trien.

Dan gaat moeder naar het kleine meisje en het kleine hondje toe. Het kleine meisje tilt ze in de hoogte en zet het ergens, waar Meta niet komen kan.

Het kleine hondje aait ze en zegt: „Is dat domme meisje bang van jou? Dat is heel dom, want jij bent een lief, speels diertje. Maar ze zal wel verstandiger worden, hoor! Het zal wel overgaan.”

Trien is in huis gevlucht.

„Ga buiten spelen schatje. 't Is zulk heerlijk weer!” zegt haar moeder.

Maar Trien schudt van neen.

Trien durft heel de och-

„Kom maar hier,” zegt moeder.

tend niet meer in de tuin te komen.

Als Ans thuiskomt uit school loopt ze dadelijk de tuin in en gaat naar Meta kijken.

Maar een ogenblik later hoort moeder vreselijk huilen. Ze kijkt door het raam naar buiten.

Daar, aan de muur bengelt de riem van Meta met het lege halsbandje, en tussen de bloemen loopt het hondje. Dat heeft het bandje van zijn nekje geschoven en geniet volop van de vrijheid.

Maar waarom huilt Ans zo? De hond is ver bij haar vandaan.

„Moeder, kijk u eens! Hoe komt dat? Mijn mooie pop, die lieve Sophie! Al d'r haren zijn er af, en één arm uitgetrokken. Wie heeft dat gedaan?”

Moeder begrijpt het wel.

Zo straks heeft Trien die pop laten vallen van de schrik, en o, toen heeft Meta zich losgewerkt, en is met die pop gaan spelen en heeft haar pruikje uitgetrokken en een arm afgebeten.

In het begonia-perk stoeit Meta nu: verscheidene bloemstengels zijn geknakt.

„M'n mooie bloemen,” zucht mevrouw Hoekveen, en gaat Meta halen. Met de vrijheid van het hondje is het nu gedaan.

VIII

Als Wim om vier uur uit school komt, gaat hij met moeder uit.

„Waar gaat u heen?” vraagt Joop, maar moeder zegt alleen, dat ze met Wim ergens naar toe moet en dat ze gauw terugkomen.

Wim ziet er wel tegen op, naar Greetje te gaan. Maar hij voelt wel, dat het gebeuren moet. Gelukkig dat moeder er bij is.

Ja, daar ligt zij weer op haar gewone plekje. Ze krijgt een kleur en kijkt de andere kant uit, als ze Wim met zijn moeder ziet aankomen.

Voor het open raam blijft mevrouw Hoekveen staan. Greetje merkt het en kijkt verwonderd om.

„Mogen we wel even bij je binnen komen?” vraagt mevrouw Hoekveen vriendelijk.

Greetje knikt.

„Moeder is niet thuis, maar de deur is los,” zegt ze.

Twee minuten later zit Wim met zijn moeder in het kamertje bij de zieke. Mevrouw Hoekveen heeft een pakje in haar hand; dat geeft ze aan Greetje en ze zegt:

„Ik heb gehoord, dat je hier elke dag moet liggen. Dan verveel je je misschien wel eens, en nu dacht ik, dat er in die doos wel een aardig werkje voor je zou zitten. Maak maar eens open.”

Greetje kleurde; ze wikkelde het papier los en zag een cartonnen doos.

„O, wat prachtig.” Voor haar lagen leuke prenten en strengetjes gekleurde wol. Er was ook een naald en een vingerhoed bij. Nu kon ze die prentjes bewerken met de mooie wol, en aardige schilderijtjes maken.

„Wim en wij allemaal vinden het zo jammer voor je, dat je zo lang moet liggen,” zei mevrouw Hoekveen. „En Wim vindt het ook erg naar, dat

je boos op hem bent.”

Greetje schoof de doos op zij; haar gezichtje betrok. „Hij heeft me uitgelachen toen ik viel,” zei ze stug, en er kwamen tranen in haar ogen.

Mevrouw Hoekveen kwam wat dichter bij Greetje.

„Kijk, ik begrijp het best, dat je boos bent op de jongens, die gelachen hebben toen jij zo'n pijn had. Dat wàs ook lelijk van ze,” zei ze.

„We wisten niet, dat het erg was,” zei Wim, „anders hadden we 't vast niet gedaan.”

„Het was toch niet de schuld van de jongens, dat je viel, is 't wel? Misschien ben je zelf wel wat onvoorzichtig geweest! Wil je het de jongens wel vergeven, dat ze je hebben uitgelachen?” vroeg mevrouw Hoekveen.

Greetje begon te huilen.

„Het is ook zo akelig, altijd liggen op je stoel. En moeder is de heele dag weg,” zei ze.

„Maar alléén ben je toch nooit, is 't wel?” vroeg mevrouw Hoekveen.

„Ja, juist wel,” mopperde het meisje, maar toen ze voelde dat mevrouw haar bleef aankijken, kleurde ze en zei:

„Andere kinderen hebben alles en ik niets.”

Mevrouw Hoekveen nam Greetje's witte handje in haar hand.

„Je hebt heel veel, meisje! Alléén ben je nooit, want je weet toch wel, dat de Heere Jezus altijd bij je is, en betekent dat niet heel veel? En je hebt een moeder, die voor je werkt en zorgt. En nu wij weten, dat je hier zo vaak alleen ligt, zul-

len wij eens vaak bij je komen.”

„Ik wou zo graag lopen,” zuchtte het meisje.

„Ja, ik begrijp dat het moeilijk voor je is, als je de kinderen naar school ziet hollen. Maar je weet toch wel, dat er Eén is, die weet dat jij hier zo ligt? God in de hemel weet alles van ons. Hij weet pas echt, wat goed voor ons is. Wij begrijpen dat niet, wij geloven het soms niet, wanneer we het niet prettig vinden dat het zó met ons gaat. Maar toch is het waar.

Als je gelooft dat God beter weet dan jij zelf, wat goed voor je is, dan ben je ook niet boos meer over dat gebroken been.”

„Ik ben niet boos meer op Wim,” zei Greetje zacht.

„Gelukkig, daar ben ik blij om,” zei mevrouw Hoekveen. „Maar nu mag je ook niet langer ontevreden zijn, over wat God doet. Misschien komt er nog wel eens een tijd, dat je er dankbaar voor bent, omdat je hier een poos hebt moeten liggen.”

Het zieke meisje schudde ongelovig met haar hoofd, maar toen mevrouw Hoekveen met Wim wegging, keek ze toch veel vrolijker dan te voren.

IX

Elke dag werd Meta een beetje drukker en speelser en beet alles stuk wat ze maar te pakken kon krijgen.

En elke dag werden Trien en Ans banger voor haar.

„Het zal wel wennen,” dacht moeder, maar het

wende niet.

Trien durfde niet meer in de tuin te komen; Ans durfde het hondje geen eten meer te geven, omdat het haar hand had opengekrabd. En Joop riep wel uit de verte: „Meta, Meta,” maar durfde het beestje niet meer te strelen.

Wim was de dapperste. Wim liet de hond aan zijn vriendjes zien en ging hard met hem lopen op straat, zodat de belletjes rinkelden.

Maar toen Meta een week in haar nieuwe huis was geweest, bedacht moeder zich, dat Wim lang niet zo veel meer met haar speelde als eerst.

„Wim,” zei ze op Woensdagmiddag, „maak de riem van de hond eens los en ga een poosje met Meta wandelen op straat; het beest is gisteren ook helemaal niet buiten geweest. Straks gaan we met z'n allen naar Greetje kijken.”

„Hè, altijd met die hond!” zegt Wim. „Ik wou nou nèt op de autoped met m'n vriendjes.”

„Wim,” zegt zijn moeder met nadruk, „bemoei je eerst een poosje met dat beest. We hebben het alleen voor jullie plezier in huis gehaald.”

Wim doet wat zijn moeder zegt. Hij gaat de straat op en loopt een kwartier lang met een saai gezicht naast zijn hondje. Dan komt hij bij zijn moeder terug en vraagt of het nu genoeg is.

„Je moogt nu eerst wat met de autoped gaan spelen,” zegt mevrouw Hoekveen. „En dan straks maar weer met Meta.”

Een hele poos later klinkt door de tuin de boze stem van Wim.

Hij snauwt tegen Meta.

„Tik-tik,” gaat het en „wau-wau.”

Mevrouw Hoekveen loopt naar de tuindeur en luistert.

„Akelig beest! Mag jij dat doen? Ik stop je in je hok en ik maak er een deur voor, dat je d'r *nooit* weer uit kunt! Tik-tik!”

„Wau-wau!”

Wim slaat Meta, en zijn moeder ziet het.

„Wim, wat doe je daar? Laat dat!” bestraft mevrouw Hoekveen.

Wim huilt. Hij huilt niet, omdat zijn moeder hem bestraft, maar om iets anders.

„Ja, akelig mormel, weg, ik wil je niet meer zien!” roept hij nijdig.

Als zijn moeder hem niet tegengehouden had, zou hij Meta geschopt hebben.

„Wat is er dan gebeurd?” vraagt mevrouw Hoekveen.

„Nou, mijn mooie nieuwe bal heeft ie stuk gebeten. Ik wou gaan voetballen met Kees Bruin, en kijk u nou eens! Wat moeten we nu den hele middag doen?”

„Spelen met Meta,” zegt moeder.

„Als jullie je met de hond bemoeit, voert die geen kattedwaad uit. Maar heel de dag zit hij vast aan een riem. Geen wonder, dat hij zich verveelt. Jij zou ook niet graag een dag vastgebonden zitten op een stoel. Kom, ga wat met hem in de laan lopen.”

„Ja, nou die stout is, nog een pleziertje toe,” broemt Wim. „Kom mee, draak!”

Wim wil Meta mee naar buiten sjorren, maar

zijn moeder roept hem terug en zegt met een verdrietig gezicht:

„Nee, Wim, zó hoeft het niet.”

Mevrouw Hoekveen pakte het bibberende hondje in haar armen.

„Arm beestje,” zei ze, „wat zijn die kinderen van mij toch dom en onvriendelijk. Ze zijn nog te klein om een hondje te hebben. Jij verdient een beter thuis. Eerst hebben ze jou zo blij binnengehaald, en nu willen ze je weg hebben. Wel, ze mógen je niet eens langer houden: ik geef je morgen terug aan den melkboer.”

X

Een uurtje later stonden de vier kinderen Hoekveen klaar, om met hun moeder te gaan wandelen.

„Gaan we naar het zieke meisje?” vroeg Trien.

„Mag ik de toffees geven?”

„Ja, we gaan naar Greetje, die bij het bruggetje woont,” zei Joop.

„O!” Wim riep het hardop, omdat er ineens zo'n prachtige gedachte bij hem op kwam. Hij liep op zijn moeder toe en zei zachtjes aan haar oor:

„Moeder, ik weet wat, laten we nou Meta aan Greetje geven!”

„Hè, jongen, meen je dat je dáármee dat lachen kunt goedmaken? Als je haar verleden week je hondje gegeven had, ja, dan had je iets gegeven; maar nu doet dat meisje eigenlijk jou een plezier als ze de hond aanpakt.”

Wim knikte en kreeg een kleur. Hij schaamde

En zei zachtjes aan haar oor . . .

zich. Het was waar, wat moeder zei:

„Als Greetje het hondje mag hebben en wil hebben, nu, dan kan ze het krijgen. Maar dan moet jij er iets bij doen, dat je liever zou willen houden. Begrijp je dat?”

Wim knikte.

„Het nieuwe tekenboek?” vroeg hij.

„Ja, dat is best.”

„Laten we Meta meenemen, moeder,” stelde Joop voor. „Als ze niet bij Greetje blijft, moet ze toch naar den melkboer.”

„En in elk geval geniet ze dan een poos de vrijheid,” zei mevrouw Hoekveen. „Kom maar.”

Zoo trokken ze er dan met z'n allen op uit. Greetje zag hen aankomen en wuifde uit de verte. Ze keek zo blij, zo erg blij!

„Zal ik u eens wat vertellen?” riep ze door het raam. „Morgen komt de dokter met een grote schaar, heeft hij gezegd.”

Mevrouw Hoekveen had Greetje nog nooit zo vrolijk gezien. Ze begreep wel een beetje, wat de dokter morgen ging doen, maar ze hield zich dom.

„De dokter met een schaar? Komt hij dan je lange haren afknippen?” vroeg ze lachend.

„Nee, u hebt het mis geraden. Zal ik het maar zeggen? De dokter zal morgen het gipsverband losknippen van mijn been. Dat doet helemaal geen pijn en dan mag ik weer lopen.”

„Wat heerlijk voor je,” zei mevrouw Hoekveen en ging naar binnen, terwijl de kinderen buiten bleven spelen met Meta.

„Hebben ze het hondje daar?” vroeg Greetje, toen ze hoorde blaffen.

„Ja, wou je 't graag zien?”

„O, als 't u blijft.” De kinderen werden binnen geroepen.

Het werd nu vol in het kamertje. Greetje had Meta op schoot en streelde het hondje. Haar ogen zeiden: „Was je maar van mij.” Maar ze durfde niets te vragen.

„Hij gaat terug naar de melkboer. Trien en Ans zijn bang van hem en Joop en Wim hebben geen zin om met hem te wandelen,” zei mevrouw Hoekveen.

„Dan vraag ik,.... aan Gijs.... en aan moeder,”.... stotterde ze. Maar goed doorpraten durfde ze niet.

De buitendeur ging open en weer dicht. Greetje's moeder was thuis gekomen en groette de visite.

„Nou, Wim, zeg het nou maar,” zei eindelijk mevrouw Hoekveen.

En Wim vertelde tegen Greetje:

„Als je mag van je moeder, krijg jij Meta en een tekenboek er bij, omdat ik de hond niet meer hoef.”

Greetje begreep niet goed, waarom zij ook nog dat tekenboek kreeg. Maar ze was zo blij, zo blij.

O, zij zou lief zijn voor het hondje, altijd, altijd!

„Heet hij Meta?” vroeg ze. „Dat is haast net als ik, want ik heet Margaretha,” zei het meisje.

„Ik ook,” zei mevrouw Hoekveen.

„Wat leuk,” zei Wim. „Nou hebt u toch nog een naamgenootje.”

„Ja, en ik heb liever een aardig meisje dat nèt heet als ik, dan een hond,” antwoordde zijn moeder.

Greta keek blij en gelukkig.

„Ik vind het zo fijn, dat u bij me gekomen bent, en van dat hondje, en dat ik uw naamgenoot ben,” zei ze.

„Als jij hier niet voor het raam had moeten liggen, zou ik je nooit hebben leren kennen,” lachte mevrouw Hoekveen. „Denk je nog wel eens aan hetgeen ik je onlangs zei? God beschikt alles zóó, als het voor ons het beste is.”

„Ik ben zo blij, dat het gips er af mag,” ging

Meta en Greetje.

Greetje verder.

„Ik ook,” zei mevrouw Hoekveen en stond op om met de kinderen heen te gaan. Het meisje bleef achter, met haar moeder en haar hondje.

Toen de kinderen Hoekveen thuis kwamen, was het wonderlijk stil in de tuin.

Daar stond, leeg, het mooie hokje dat ze met zoveel ijver in elkaar hadden getimmerd. De groene verf was bekrabbeld en van het asphalt-papier had Meta de helft afgebeten.

Eenzaam leeg hokje!

De mussen vlogen er in en uit en pikten de laatste kruimels weg.

Wim en Joop stonden er stil naar te kijken.

„Laat het een waarschuwing zijn,” zei hun moeder ernstig, „een les voor later. Dieren zijn geen speelgoed.”

„Zou Meta het fijn vinden, dat ze weer ergens buiten de stad is?” vroeg Wim.

„Ik denk het wel,” lachte mevrouw Hoekveen.

„Meta en Greetje krijgen nu allebei haar vrijheid weerom.”

„En u hebt twee naamgenoten,” zei Joop.

„Ja, daar ben ik blij mee; en ik heb ze allebei aan jullie te danken,” lachte zijn moeder.